Josef Gabriel Rheinberger
(1839-1901)

Passionsgesang op.46

Zum Kreuzestode führen sie meinen Jesus
hin, sein Schmerz kann sie nicht rühren,
nicht sein gelaß'ner Sinn.
Sie haben seine Wunden mit Dornen noch
gekrönt,
kein Mitgefühl empfunden,
ihn spottend noch verhöhnt!

Kann nichts zurück ihn bringen,
retten aus schwerer Pein?
Ach, soll er sterbend ringen,
kein Engel ihn befrei'n?
So fließet, meine Zähren,
so sei mein Schmerz geliebt,
nicht Trost will ich begehren,
mein Herz sei still betrübt.
Ach! tief gebeugt zur Erde,
trägt er der Menschheit Schuld,
trägt blutend die Beschwerde und
wandelt in Geduld.
Der Bande kaum entbunden,
empfängt ihn Kreuzesqual;
o Schmerz von neuen Wunden,
o Leiden ohne Zahl!

Er ruft, den Schmerz zu fassen,
umdrängt von Schmach und Spott:
Wie hast du mich verlassen, o Herr,
mein Gott!
Doch kurz sind seine Klagen,
er atmet wieder Mut!
Er kann sie nun ertragen, die Hand,
die auf ihm ruht.
Und hat für seine Freunde noch Trost in
seiner Brust;
fleht Gnade seinem Feinde,
sich keiner Schuld bewußt.
Dem Treusten seiner Brüder,
der klagend nicht entfloh'n,
gibt er die Mutter wieder,
der Mutter ihren Sohn!

Naar de dood aan het kruis wordt mijn Jezus
weggevoerd, Zijn smart kan niet worden
uitgesproken, noch zijn gelaten gemoed,
Ze hebben zijn wonden met doornen
gekroond,
Geen medelij gevonden, Hem spottend
gehoond.

Kan niets Hem terugbrengen,
Hem redden van de zware pijn?
Ach , moet Hij stervend worstelen,
kan geen engel Hem bevrijden?
Zo vloeien mijn tranen,
zo houd ik van mijn smart,
geen troost wil ik begeren,
mijn hart zal in stilte bedroefd zijn.
Ach, diep gebogen naar de grond,
draagt Hij de schuld der mensheid,
Draagt bloedend onze moeiten
en gaat zijn weg in lijdzaamheid.
De boeien nauwelijks losgemaakt, staat
hem de kwelling van het kruis te wachten,
O, smart van nieuwe wonden,
O, lijden zonder einde!

Hij roept, om zijn smart onder woorden te
brengen, te midden van smaad en spot:
"Waarom hebt Gij mij verlaten, O, Heer
mijn God!"
Maar zijn beklag is kort,
Hij vat weer moed!
Hij kan het nu verdragen, de hand,
die op Hem drukt.
Hij heeft voor zijn vrienden nog troost in
zijn hart,
bidt om genade voor zijn vijanden,
zich van geen schuld bewust.
De trouwste van zijn broeders,
die niet jammerend gevlucht is,
geeft Hij de moeder weer,
de moeder haar zoon!

Blick auf, gesenkter Kummer,
dein Jesus hat vollbracht;
er neigt zum sanften Schlummer
sein Haupt in Todesnacht.
Die Finsternisse decken das
sündenvolle Land,
und in der Nacht der Schrecken
wird Gottes Sohn erkannt!

Nun wallet Klarheit nieder;
ich wende meinen Blick zu meinem Vater
wieder mit Freudigkeit zurück.
Zu ihm hinauf zu schauen,
gabst Du, mein Heiland,
mir ein kindliches Vertrauen.
Auf ewig dank' ich Dir!

Hef het oog omhoog, leg af de zorgen,
uw Jezus heeft het volbracht,
Hij buigt zijn hoofd in een zachte sluimer,
in de nacht des doods.
De duisternis bedekt
de zondige aarde,
en in de nacht der verschrikking
wordt de Zoon van God erkend!

Nu daalt helderheid in mij neer,
ik wend mijn blik met vreugde
weer naar mijn Vader terug.
Naar Hem op te zien,
Gaf U, mijn Heiland,
mij een kinderlijk vertrouwen,
Voor eeuwig dank ik U!